

KUOLEMANVUOREN VALTIAAT

Panu Karjalainen

OSA 2

XIV

Nin-Wardun fregatit iskivät odottamatta. Nanoverkot repivät aukkoja Seitsemännen armeijan sulkulinjaan. Paramashtun varjosta syöksyivät tähtitaivaalle valoa nopeammat pakoalukset aikeenaan viedä prinsessa Sepulkaanin ulottumattomiin.

– Nin-Wardun herhiläiset! koordinaattori manasi. – Prinsessan alus on kärjessä – taistelkoot esiäidit kanssasi, Karstos!

Karstos suuteli teräsriipusta. Sitten hänen tajuntansa sumeni, kun paleandraani ampaisi erehtymättä kohti maaliaan.

Avaruuden tyhjiössä alusten rungot soljuivat yhteen. Paleandraanin iskuportti pureutui syvälle Nin-Wardun viherhopean rakenteisiin. Paineovi aukesi, ja aluksen käytäville vyöryivät haarniskoidut salakulkijat, ensimmäisenä Karstos.

He löivät läpi vastarinnan. Komentosillalla odotti Nin-Wardun shimashtiviittaan pukeutunut ylimysnainen. Prinsessa! Kostonviha kihautti Karstosiin. Hän kohotti kiivaasti värisevän veitsensä.

Viime hetkellä Ingrodin huuto esti surman.

– Rauha! Tuo ei ole Nin-Tikshu!

XV

Hetken tulisesti pyörivät Nin-Wardun alukset Seitsemännen armeijan keskellä, mutta lopulta ylivoima iski vastaan. Sepulkaanin sotalaivat murskasivat fregatit sädetykeillä. Antautuneet vangittiin. Vain harva pääsi pakoon.

Taistelun melskeessä yhteydet olivat katkonaisia. Vasta sädetykkien vaiettua Karstosin viesti pääsi läpi: prinsessa ei ollut aluksellaan – hän oli päässyt livahtamaan karkuun!

Karstos toi lippulaivaan vangiksi ottamansa naisen. Tämä esittäytyi Amariaksi, Paramashtun keihässisarten päälliköksi. Karvaasti ilmeni, että Seitsemättä armeijaa oli huijattu.

Sotilaat halusivat teloittaa Amarian. Kenraali Kirambol oli liian sairas antaakseen käskyjä. Tilanne oli luisumassa sekasortoon, kunnes peliin puuttui paikalle saapunut Kuolemanvuoren neuvonantaja.

– Liian arvokas vanki hukattavaksi, neuvonantaja sanoi. – Antakaa hänet minulle, niin alistan hänet Kuolemanvuoren mahdollille.

XVI

Nin-Tikshun alus lepäsi Syrtan noodissa. Nin-Tikshu makasi kuumeisena laverillaan ja tuijotti kattoon kaiverrettua unimandalaa. Pelottava valvenäky häälyi tajunnan rajoilla, mutta Nin-Tikshu ei saanut siitä otetta

Barbaaripapitar Siipikäärme astui sisään.

– Miten voit, tyttäreni?

– En saa unta, Nin-Tikshu sanoi.

– Älä huoli, Siipikäärme sanoi. – Calampoksessa saat taidokkaan proteesin menetetyn jalkasi tilalle.

– Ei jalka minua huoleta! Nin-Tikshu huusi. – Kalloani kylmää. Jotain on sattunut Amarialle.

Siipikäärme hieroi vahattua leukaansa.

– Kerro tarkemmin. Onko Amaria vangittu? Kuollut?

– Jospa tietäisin! Minulla on valvenäky, mutta se väistelee. Ei kuolemaa, ei kidutusta... jotain pahempaa.

Siipikäärme pysyi vai. Mestariuneksijana hän tunsu Kuolemanvuoren varjon raskaana heidän yllään. Vaarallinen voima oli herännyt Maassa.

XVII

Seitsemännen armeijan lippulaivan kannella strategit pitivät neuvoa. Kenraali Kirambol otti osaa dialyysikoneeseen kytkettynä.

– Laskimme kaikki reitit, joita prinsessa on saattanut käyttää. Vaihtoehtoja on monta: Nin-Baathu, Ilashmari, Kormekos, Calamos...

– Jaetaan joukkomme, kenraali päätti. – Hajaannumme ja etsimme kukin taholtamme.

Karstos marssi pöydän ääreen. Hän sulki silmänsä ja heitti teräsriipuksen kartalle. Riipus osui lähimmäksi Calampoksen planeettaa.

– Calamos on minun, Karstos sanoi.

Kenraali Kirambol nyökkäsi.

– Tehtäväsi on vaikea. Calampoksen fanaatikkonunnat ovat Nin-Wardun pyhiä liittolaisia.

– En piittaa, Karstos sanoi kylmästi.

– Tässä on eräs, joka voi auttaa, Karstos, sanoi Kuolemanvuoren neuvonantaja.

Sisään astui Amaria. Jokin hänessä oli muuttunut. Kopean soturinylpeyden sijaan hänen silmissään paloi sieluton tuli.

XVIII

Salakulkijoiden riveissä supistiin, että Karstos oli hylännyt esiäidit. Taistelu Paramashtussa oli uuvuttanut hänet. Hänet nähtiin kantavan Hopeisen rouvan riipusta, joka oli kuulunut Agnus Pakanalle. Kukaan ei uskaltanut puuttua tähän, sillä Karstos oli kuin nälkäinen susi.

Vain uskollinen Ingrod saattoi puhua Karstosille.

– Olet väsynyt, Ingrod sanoi. – Mikset sure Agnusia? Palaa Maahan, lepää, itke.

– Painu helvettiin, Karstos tiuskaisi.

– Kostonhimosi pitää surun loitolla, Ingrod sanoi. – Mutta entä kun olet toteuttanut kostosi? Karstos, sinun pitää kohdata menetyksesi.

Karstos kääntyi pois. Miten hän muka siihen pystyisi? Karstos tunsi vain Seitsemän kultin ja esiäideille rukoilun. Agnus oli Hopeisen rouvan luona. Elävien suru ei voinut yltää sinne.

XIX

Seitsemäs armeija jakautui. Hajaantuneena se oli alttiimpi Nin-Wardun yllätyshyökkäyksille. Suunnitelman mukaan se, joka löytäisi prinsessan, viestittäisi toisille, jolloin armeija kokoaisi taas mahtinsa.

Karstos johti kahdeksan paleandraania ja kaksi kuunpimentäjää Calampokseen. Etummaisen laivansa kannella hän seisoi vierellään uskollinen Ingrod ja tunteista riisuttu Amaria. Salakulkijat epäilivät Amarian mukaantuloa, mutta Karstos otti hänet vastaan mieluusti. Alitajuisesti hän aisti Amariassa samaa kuin itsessään: kaukaisuuteen karkotettua tuskaa, keihäänkärjeksi taottua keskittymistä.

Ei tiedetty, mitä Kuolemanvuoren neuvonantaja oli tehnyt, mutta nyt Amaria noudatti pienintäkin Seitsemännen armeijan upseerien käskyä. Huhuttiin, että hänen sielunsa oli viety Kuolemanvuorelle, alistettu sepulkaanien routahengelle. Hän oli tunnistanut galaksin todelliset ruhtinaat, ikuiset ja vastaansanomattomat.

XX

Calampoksen rehevässä ruusutemppelissä Nin-Tikshu teutaroi alttarilla. Robottineulat pureutuivat hänen hermostoonsa ja täyttivät hänet tulella.

– Lisää puudutetta! Siipikäärme neuvoi.

– Ei! Nin-Tikshu kirkui. – Äiti! Anna minun tuntea!

Proteesimestarit köyttivät prinsessan kiinni. Kivun siivittämänä Nin-Tikshu sukelsi unista kirkkaimpaan.

Tappavat paleandraanit uivat mustuuden läpi. Sepulkaanin sylistä satoi myrkkyykeihäitä. Keihäänkärjessä irvisti Amaria, jonka silmät oli syöty. Hänen kasvonsa olivat avaruutta tyhjemmät – mutta sitten kipu tarkensi ne. Kasvot eivät olleetkaan tyhjäät – Amaria oli kauhuissaan. *Apua, Amaria huusi. Apua!*

Yhtäkkiä Nin-Tikshu näki Amarian takana utuisen hahmon – nainen, jonka ympärillä kihisivät ruoskat. Jokainen isku sai naisen kyyristymään pienemmäksi. Nin-Tikshu tutki naisen tuskaisia, eksyneitä kasvoja. Sitten hänen tajuntansa pimeni.

XXI

Prinsessan toipuminen kesti pitkään. Tällä välin Karstos tuhosi Calampoksen satelliitit ja laski paleandraaninsa ruusuviidakoiden keskelle.

Kun Nin-Tikshu heräsi, unibarbaarit olivat aaveina hänen luonaan. Prinsessa yritti kertoa unestaan, mutta se oli liian voimakkaana hänen mielessään: kuva Amariasta sai hänet purskahtamaan itkuun.

– Itke jos täytyy, sanoi Siipikäärme. – Mutta älä pitkään. Sepulkaanin sotilaat ovat tulleet läpi ilmakehän.

– He eivät löydä meitä, Nin-Tikshu sanoi kyyneliä nieleskellen. – Nunnat pitävät meidät salassa.

– Kaikkeen on varauduttava, Siipikäärme sanoi. – Sinun on toivuttava, opeteltava proteesisi toiminta.

Nin-Tikshu nyökkäsi. Hän halusi kertoa, mitä oli nähnyt, muttei kyennyt. Sitä paitsi taistelukuntoon pääseminen meni edelle. Hän hiveli proteesiaan. Oli aika tutustua siihen.

XXII

Karstos taistelijoineen käyskenteli pitkin kukkaryöppyjen reunustamaa bulevardia. Kaikilla oli aseet käden ulottuvilla, sillä paikallisiin ei voinut luottaa. Calampoksella ei ollut sotajoukkoja, mutta tuhansien temppelien nunnat olivat tunnettuja sepulkaanikunnassa asti spontaaneista ulkopaikkakuntalaisiin kohdistuvista väkivallanteoista. Seitsemännen salakulkijat olivat hermot kireällä.

Yhtäkkiä heidän eteensä astui nunna kukkakaavussa. Karstos oli vähällä vetää pistoolinsa.

– Likaiset karpäskoirat, nunna sähisi. – Painukaa takaisin kiertoradalle.

Karstos punehtui. Ingrid ehti väliin.

– Mistä voisimme ostaa ruokaa? hän tiedusteli kohteliaasti.

– Tukehtukaa ulosteisiin, nunna sanoi.

– Ei tule olemaan helppoa löytää prinsessa, Ingrid sanoi nunnan mentyä.

Salakulkijoiden mukana oli myös ilmeetön Amaria tummaan huppuviittaan verhoutuneena. Nyt hän puhui: – Tiedän, miten saamme houkuteltua prinsessan kätköstään.

XXIII

Nin-Tikshu harjoitteli juoksua etäisessä Guandin temppelissä. Hän oli pukeutunut nunnien voimisteluaan ja turbaaniin hämätäkseen mahdollisia tarkkailijoita. Myös ne unibarbaarit, jotka olivat hänen mukanaan, pukeutuivat kukkanunniin tapaan.

Päivittäin nunnien viestilinnut toivat koodattuja uutisia Seitsemännen armeijan liikkeistä. Nin-Tikshu kuunteli niitä innottomasti. Eniten hän janosi tietoa ystävistään. Miten Nin-Wardun taistelijat jaksoivat? Ja missä oli Paramashtun Amaria?

Näyt Amariasta kalvoivat häntä. Siipikäärme ei osannut auttaa.

– Tunnen Kuolemanvuoren varjon, en muuta, hän sanoi. – Ole varovainen, tyttäreni.

Nin-Tikshu ei saanut nukuttua vaan tuijotti yöt läpeensä tähtitaivasta. Jossain miljoonien kiandien takana oli Maa ja sen päiväntasaajalla ikuinen Kuolemanvuori, jonka syvyyksistä olivat nousseet sepulkaanit, Lauman valtiat. Prinsessaa puistatti.

XXIV

Seitsemäs armeija otti yhteen Nin-Wardun kostajien kanssa Ilashmarissa. Taistelut leimusivat myös Kormekosin pilvissä. Sotalaivat häällyivät uhkaavasti Nin-Baathun reunoilla ja lähettivät kaupunkiin tunnustelijoita. Aikaa kului, mutta prinsessan piilopaikka pysyi salassa.

Sitten eräänä päivänä Guanduin temppeliin saapui viesti, joka sähköisti Nin-Tikshun: ”Sepulkaanin kynsistä paennut nainen nimeltä Amaria etsii vanhaa ystävää – lepää piiloutuneena Gimain temppelissä.”

– Se voi olla ansa, sanoi Siipikäärme.

– Miltä Amaria näyttää? Menemme sinne ja tarkistamme asian, nunnat sanoivat.

Nin-Tikshu oli suunniltaan jännityksestä. Tiedustelijanunnien lähdettyä hän meni Siipikäärmeeltä salaa lentotalleille, varasti ratsun ja lähti kohti Gimaita. Hän ei välittänyt ansoista – näyt Amariasta saivat hänet hulluksi, ja hänen oli saatava tietää totuus.

XXV

Päivää ennen operaatiota Ingrod ja Karstos puhuivat kahden kesken.

– Karstos, pyydän. Jää reserviin, anna minun johtaa, Ingrod sanoi.

Karstosin silmät leimahtivat, mutta Ingrod jatkoi. – Sinä olet kireämpi kuin kukaan meistä. Mitä jos kohtaat prinsessan? Tehtävämme on kaappaus, mutta sinä surmaisit hänet!

– Osaan hallita itseni, Karstos sanoi.

– Ei, Karstos, Ingrod sanoi. – Ystävänä en nyt luota sanoihisi. En myöskään luota tuohon Amariaan. Anna minun poistaa teidät molemmat operaatiosta.

– Ei käy, Karstos sanoi.

Ingrod lähti hampaitaan kiristellen. Hän meni tarkkailutasanteelle. Kiikarilla hän tutki Gimain temppelin pihalla ilmeettömänä seisovaa Amariaa – kuin patsas, jäinen ruumis, sieluton kyborgi. Mitä Amarian mielessä liikkui? Mitä hänelle oli tehty?

XXVI

Unessa Kuolemanvuori nousi loputtoman mustan pilvivallin takaa. Portilla seisoj Kuolemanvuoren neuvonantaja, jonka pää oli linnunkallo. *Tule, lapseni, sinä, jolla ei koskaan ole ollut äitiä, tule suurten äitien kappeliin...* Neuvonantaja haroi hänen kasvojaan karheilla siimasormillaan. *Anna Maan Sepulkaanin olla*

äitisi, tähtien äiti, kaiken äiti.

Siimasormet luikersivat sisään hänen silmäkulmistaan, ihon huokosista ja suusta. Hänen kudoksissaan uivat nälkäiset madot. Neuvonantaja oli hänen veressään. Hänen verensä oli sepulkaanien tuhkaa. Hän oli vuoren juurella tanssiva uhrinukke, sätkivä lihanokare, armottomien äitien orja.

Amaria kirkui mielensä sisässä. Hän näki jatkuvasti samaa unta. Hereillä, valveilla. Joka hetki, päättymättä.

Oliko apu tulossa? Prinsessa, Paramashtun neidot? Missä kaikki olivat?

XXVII

Nin-Tikshun ratsun kaviot iskeytyivät pehmeästi Gimain kiville. Prinsessa hyppäsi satulasta. Juuri silloin näky syöksyi hänen tajuntaansa: Amaria veitsi kurkulla, terä leikkaamassa hitaasti läpi lihan.

Temppeli kohosi korkeana orkideaporttien takana. Nin-Tikshu ampaisi juoksuun.

Samassa jäntevä ruumis heittäytyi häntä vasten ja vei hänet maahan.

– Hullu! Mitä sinä täällä teet? Tiedustelijanunnan verhotut kasvot sihisivät hänen naamaansa.

– Päästä irti! Nin-Tikshu kirkui. – Amaria on pulassa!

– Hän on yksin tempelissä, nunna sanoi. – Vaaraa ei ole.

Sanat saivat Nin-Tikshun epäröimään. Nunna auttoi hänet jaloilleen.

– Voimmeko mennä yhdessä, hän sanoi sovittelevasti.

Nunna nyökkäsi ja antoi signaalin. Tiedustelijat nousivat piiloistaan ja muodostivat henkivartioston prinsessan ympärille. He lähtivät kohti tempeliä.

XXVIII

Nin-Tikshu ja Amaria kohtasivat tempelin kupolikatkon alla. Tiedustelijanunnat pitivät vahtia silmät kiiluen. Prinsessa sulki ystävänsä syleilyyn ja nyyhkytti.

– Kaikki hyvin, Amaria kuiskasi. – Mennään.

– Mikä sinun on? Nin-Tikshu kysyi. – Kasvosi ovat kuin halvaantuneen.

– Ei mikään, Amaria vastasi viileästi.

Nin-Tikshu antoi Amarian johdattaa itsensä ulos. Tiedustelijanunnat muodostivat tiiviin muurin heidän ympärilleen. He etenivät metsää kohti.

Silloin Amarian viitan alta purkautui savupommi. Samassa hän iski Nin-Tikshun kaulaan piikin, ja prinsessan kaatui maahan velttona.

– Ampukaa, prinsessa kuuli Amarian sanovan.

Tulitaistelu kesti vain hetken. Piiloistaan nousseet Karstosin salakulkijat niittivät nunnat maahan. Karstos oli aivan lähellä, mutta uskollinen Ingrod oli vieressä pitäen hänen käsistään tiukasti kiinni.

XXIX

Paleandraanin kannella Karstos ja prinsessa kohtasivat ensi kerran silmästä silmään. Ingrod ja Amaria seisoivat Karstosin vierellä. Prinsessa tuijotti epäuskoisena, mutta Amarian tyhjästä kasvoista ei herunut vastausta.

– Sinut viedään Maahan, Karstos sanoi ontosti. – Siellä sinusta tulee Sepulkaanin vaimo.

– Syö paskaa! prinsessa huusi.

– Kiroa, kun vielä jaksat, Karstos sanoi ja kääntyi mennäkseen.

– Sepulkaanien sätkynukke! Äitiesi häpeä!

Karstos pyörähti ympäri ja veti pistoolinsa. Hänen kasvonsa olivat vääntyneet niin kammottavaan irvistykseseen, että prinsessa meni sanattomaksi.

Ingrod astui Nin-Tikshun ja Karstosin väliin.

– Jos ammut hänet, ammut minut.

Karstosin kasvot kalpenivat. Lopulta hän laski aseensa.

– Laittakaa prinsessa säilöön, hän sanoi uupuneena. – Viesti kenraali Kirambolille: lähdetään kotiin.

XXX

Calampoksen kiertoradalla Karstosin kuunpimentäjässä vallitsi karmiva ilmapiiri. Taistelijat makasivat jännittyneinä hyteissään aseet tyynyillään. Järkevästi ajateltuna vaara oli ohi ja tehtävä onnistunut, mutta yhä tuntui kuin pommi olisi räjähtämässä.

Nin-Tikshu makasi vankisäiliössä. Ensinnäkin hän oli turta, sitten raivoissaan, sitten hädissään. Mitä Amarialle oli tapahtunut?

Hän ei osannut pelätä itsensä puolesta. Vaikka olikin vanki, Maa ja sen sepulkaanit tuntuivat etäiseltä uhalta. Tärkeintä oli nyt Amaria. Nin-Tikshu kuuli yhä psyykkisen huudon. Amariaan sattui, hän pyysi apua. Mutta miten? Selli, sotilaat, aseet, kaikki oli toivotonta, musertavaa, tukahduttavaa.

Ei. Lapsenomainen piehtarointi ei nyt auttanut. Nin-Tikshu veti syvään henkeä. Oli aika näyttää, mihin Nin-Wardun uneksijat pystyivät.

XXXI

Karstos uneksi.

Unessaan hän kulki Agnusin kanssa Girmontadeen niityillä. Aurinko hohti kukkivien kanukoiden oksilla.

Karstos kiinnitti kanukankukan Agnusin hopeaisiin hiuksiin. Agnus hymyili paljastaen hurmaavan vinot alahampaansa.

He laskeutuivat pieneen laaksonpohjan kylään. Agnus osti markkinakojusta nekkuja, joita he imeskelivät kuunnellen viulistin iloista sonaattia. Agnus paljasti haluavansa lapsen.

Laaksonpohjalla juoksi kimaltava joki. He istuivat ruohoisella penkalla, ja Karstos lepuutti päätään Agnusin olkapäällä. Agnus kietoi kätensä hänen ympärilleen ja pyysi kainosti, että he rakastelisivat. Karstos avasi Agnusin paidannapit.

Agnusin rintakehä oli täynnä ammottavia, verisiä luodinreikiä. Karstos kavahti taaksepäin. Agnusin pää retkahti harteilta: suu vääntyi kammottavaan irvistyukseen ja silmät purskahtivat kuopistaan.

Karstos heräsi huutaen.

XXXII

Nin-Tikshu istui varna-asennossa. Hän pohdiskeli unta, jota oli yöllä seurannut.

Sotilas toi hänelle lounaan Maan tyyliin: heinäsiirkkoja, levää ja maniokkia.

– Nimeni on Ingrod, sotilas sanoi.

– Nin-Tikshu. Hauska tavata.

Ingrod seurasi hänen ruokailuaan vaiteliaana. Nin-Tikshu pyyhki huuliaan.

– Komentajasi vihaa minua. Miksi?

Ingrodin leukaperät jäykistyivät, mutta hän pysyi vaiti.

– Hän uneksii kuolleesta hopeahiuksisesta naisesta. Kuka se on?

Ingrodin kasvot pehmenivät ällistyksestä.

– Miten sinä...?

– Olen unibarbaarien heimosta, Nin-Tikshu sanoi hymyillen.

Ingrod näytti empivän. Hän oli kääntymäisillään pois, mutta tulikin toisiin aatoksiin.

– Hänen nimensä on Agnus, Ingrod sanoi hiljaa. Sitten hän istui alas ja alkoi puhua.

Pian kyyneleet valuivat Nin-Tikshun poskillla. Lounas kylmeni lautasella.

XXXIII

Amarian henki makasi Kuolemanvuoren tuhkassa. Taivaalla lipuivat tuntemattomat tähtikuviot, sepulkaanien marmorikasvot, Maan jättiläismäiset demonit.

Amarian henki koetteli kahleitaan. Yhtäkkiä se näki niissä murtumia. Vapaus! Haalien heikot voimansa Amaria kävi kahleiden kimppuun.

Kaukana Seitsemännen armeijan lippulaivalla Kuolemanvuoren neuvonantaja hymyili. Oli tarkoituksenmukaista, että Amaria vapauttaisi itsensä. Neuvonantajan salainen tehtävä oli sabotoida Sepulkaanin suunnitelmaa.

Mutta Amaria oli hyödyllinen agentti, joten ei ollut tarkoituksenmukaista *täysin* vapauttaa häntä. Hykerrellen neuvonantaja lipui syvään routahengen meditaatioon.

Maassa päivät vierivät ja Sepulkaanin raskaus eteni. Haikaramystikot odottivat juonensa täyttymistä. He eivät kuitenkaan osanneet aavistaa, että Nin-Wardussa nosti päätään vastavoima. Unibarbaarien klaani oli heräämässä: he kuuntelivat Siipikäärmeen kuiskauksia ja vastasivat.